

את כל אותם שרים גדולים, כל אותם הפגנים, כל אותם הפתחונאים. והוא לא רק ללו את [מקו] הקרים הזה לחלקו, שבטות (דברים ל) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

וְיָמֶעֶד שָׁרֵךְ - כִּמוֹ שָׂנָאָמֵר (ירמיה
ב) וְאַנְכִּי נְטוּתִיךְ שׁוֹרֵךְ כֶּלה זְרוּ
אַמְתָּה. כְּלֵיה בְּתוּב בְּהָא'. מִפְאָן
הַתְּחִילָה אֲבוֹתָם לְהַולֵּד לְמַעַלָּה,
וְמֵזָה יֵצֵא זְרוּאָמָת. כֶּלה זְרוּ
אַמְתָּה וְדָאִי. הַינּוּ שְׁכָתוּב כִּי יְהִיא
זְרוּעָה, וְהַפְּלִעָה דָּבָר אֶחָד. אֲשֶׁר
חַלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁירָשׁוֹ אֶת
הַיְרָשָׁה הַקָּדוֹשָׁה הַזֶּה. סֻוף
הַפְּסָוק (ישעיה ח) - וַיַּבְנֵן מְגַדֵּל
בְּתַחְנוּן. מָה זֶה מְגַדֵּל? כִּמוֹ
שָׂנָאָמֵר (משל ח) מְגַדֵּל עַז שֵׁם הָ
בָּבוֹ יְרוּץ צְדִיק וְנִשְׁגָּב. בּוֹ יְרוּץ
צְדִיק וְדָאִי.

ונם יקב חצב בו - זה השער של האזדק, פמו שגנאמר (זהלים כי) שפתחו לי שערי א zak. מה ממשמענו? שכל בן ישראלי שנמול, נכנס בשגיניהם וזוכה לשגיניהם.ומי שפרקיב את בנו לאקרובן הזה, מכניס אותו לשם הקדוש. ועל אותן הוצאות הוא מתקים משמים וארץ, שכתוב (ירמיה ל) אם לא בריתני יומם ולילה חקאות שמים וארץ לא שמותי. ובבעל ההחללא הזה זכה לפל, לריאות את הקדוש ברוך הוא פנים בפנים ביום זה.

**אֲשֶׁר חִלְקָנוּ שַׁכְנֵינוּ לִיּוֹם הַזֶּה,
וְאֲשֶׁר חִלְקָק עָמָנוּ. וְהַבָּן הַזֶּה
שָׁנְגָלֶד לְהָךְ, קָרְאָנוּ עַלְיוֹ (ישעה מז)
כָּל הַנִּקְרָא בְּשָׁמֵי וָגּוֹן, יִצְרָתִיו
אֶפְרַיִם עֲשִׂיתָיו. וְכַתּוֹב (שם נד) וְכֹל
בְּבִנִּיךְ לְמוֹדֵד הָיָה וָגּוֹן. לוֹו אֶת רַבִּי**

אָבָא שֶׁלּוֹשָׁה מִילֵּין.
אמרו לו, בעל ההלולא הזו
ההמארח שלך זכה לכל זה משום
ש��ים את קיומם המצויה. אמר,

סְטוּרִין. (דף צו ע"ב) **וַיַּסְקַלְהוּ**, **דָאָעֵדִי** מִגְיָה
וּמִחְוֹלְקִיהָ כָל אָנוֹן רֶבֶרְבִין בֶל אָנוֹן תְּרִיסִין
כָל אָנוֹן פֶתְרִין פֶפְאִין, וְהַוָא נְסִיב לֵיהֶה לְהָאִי
(כ"ז) **כָּרֵם לְחוֹלְקִיהָ**, **דְכַתִּיב**, (דברים ל"ט) **כִּי חָלַק יְיָ**
עָמוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נְחַלְתּוֹ.

וַיְמִתָּעֶד שׂוֹרֵק, כַּמָּה דָּאַת אָמֵר, (ירמיה ב) וְאַנְכִּי
גַּטְעַתִּיךְ שׂוֹרֵק, בְּלָה זָרָע אֲמָת.
כָּלָה כתיב בָּה"א. מִכְאָן שָׁאָרִי אֶבְרָהָם
לְאוֹלֶדֶת לְעִילָּא, וּמְהָאִי נְפָק זָרָע אֲמָת. בְּלָה
זָרָע אֲמָת וְדָאי, הַיִּנוּ דְכִתְבֵּב כֵּה יְהִיא זָרָע,
וְכָלָא חַד מְלָה. זְפָאָה חֹלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל
דִּירָתוֹ יְרוֹתָא קְדִישָׁא דָא. סָופִיה דְקָרָא (ישועה
וְיִבְנֵן מַגְדָּל בְּתוּכוֹ. מַהְוּ מַגְדָּל כַּמָּה דָּאַת
אָמֵר, (משליה) מַגְדָּל עֹז שֵׁם יְיָ, וּנְשָׁגָב. בּוּ יְרוּץ
צַדִּיק וְדָאי.

ונם יְקַבֵּחַ בָּו דֹא תְּרֵעָא דְצִדְקָה כִּמָּה דָא
אמֶר, (תהלים קich) פְתַחְיוֹ לִי שַׁעֲרֵי צִדְקָה. מַאי
מְשֻׁמָּעַ, דְכָל בָּר יִשְׂרָאֵל דָאַתְגָּזָר, עַיִל
בְּתְרוּוֹיְיהוּ וּזְכִי לְתְרוּוֹיְיהוּ. וּמְאָן דְקָרְבִּיבְרִיה
לְקָרְבָּנָא דֹא עַיִל לֵיה בְשָׁמָא קְדִישָׁא, רַעַל
את דֹא מַתְקִיעִימִין שְׁמִינִיא וְאַרְעָא דְכַתִּיב, (ירמיה
לט) אָם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלֹילָה חֲקֹות שְׁמִינִים
וְאַרְצָן לֹא שְׁמַתִּי. וְהָאֵי מְאִירָה דְהַלּוֹלָא דֹא
זְכָה לְכָלָא לְמַחְזִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַנְפִין
בְּאַנְפִין בְּהָאֵי יוֹמָא.

ובאה חולקנא דזכינא להאי יומא וצפאה
חולקך עמנא, והאי ברא דאתיליד
לה קריינה עלייה כל הנקרא בשמי וגוי יצרתינו
אף עשותינו. וככתוב, (ישעיה נ) וכל בנייך למודין
י' וגוי. אוזפה לרבי אבא תלתה מלין.

אמרו ליה האי מרים דהלוֹא, אוֹשְׁפִּיךְ,
זכה לכטיל האי בגין דקיעים קיומא
דמצוה. אמר מאי היא. אמר ההוא גברא,

מה היא? אמר אותו האיש, אשתי, אשת אחוי קיימה, והוא מות בלי בנים, ונשאתי אומה, וזה הבן הראשון ששהיה לי מפניה, וקראתי לו בשם אחוי שנפטר. אמר לו, מכאן ואילך קרא לו אידי, וזה הוא אידי בר יעקב. ברוך אתם רבי אבא והלך לרופeo.

באשר בא, סדר הדברים לפני רבי אלעזר, ורחל למים לרבי שמעון. יומא חד יום אחד היה לפניו רבי שמעון, ואמר רבי שמעון, מהו שבחותם ויפל אברם על פניו וידבר אליו אלהים לאמר אני הנה בריתני אתה אפק? משמע שער שלא נמול, היה נופל על פניו ומדבר עמו. אחר שנמול, עמד בקיומו ולא פחר. אני הנה בריתני אתה, שפצא את עצמו מהול.

אמר לו רבי אבא, אם נוח לפניו מר שאמר לפניו מאותם הדברים המעלים ששמעתינו בזה? אמר לו, אמר. אמר לו, אני פוחד שלא יענשו על ידי. אמר לו, חס ושלום, (תחים קיב) משמוועה רעה לא ירא נכוון לבי בטוח בה. ספר לו המעשה, וסדר לפניו את כל אותם הדברים.

אמר לו, וכי כל הדברים המעלים הלווי היו טמוניים אצלך ולא אמרת אותך? גוזני עלייך שלש שנים הימים הללו תלמד וחשפה, ולא כתוב (משל^א) אל תמנע טוב מבעליך בהיותך לא לך לעשות? וכך היה. אמר, גוזני שבתורהazzo יגלו לבעל [וילו גבב]^{וילו גבב} בין החברים.

חלשה דעתך של רבי אבא. יומא אחד ראה אותו רבי שמעון, אמר לו, דפוס לך מצוי בפניך. אמר לו, לא על שלי הוא, אלא על שליהם! אמר לו, חס ושלום

דיביתאי אפת אחוי הוות, ומית بلا בגין, ונסיבנא לה, ורק הוא ברא קדמאתה דהוה לי מנה וקירנא ליה בשמא דACHI דאטפט. אמר ליה מכאן ולהלאה קרי ליה אידי, והיינו אידי בר יעקב. בריך לנו רבי אבא וازיל לארכיה.

בד אפא סדר מלין קמיה רבי אלעזר, ורחל למים לרבי שמעון. יומא חד היה קמיה רבי שמעון. ואמר רבי שמעון מי דכתיב ויפל אברם על פניו וידבר אליו אלהים לאמר אני הנה בריתני אתה. משמע דעד דלא אתגער היה נפל על אנפו ומליל עמיה. בתר דאתגער קאים בקיומיה ולא דחיל. אני הנה בריתני אתה דאשכח גרמיה גזיר.

אמר ליה רבי אבא אי ניחא קמיה דמר דליימא קמיה מאנון ملي מעלייתא דשמענא בהאי, אמר ליה אימא. אמר ליה דחילנא דלא יתענשו עליך. אמר ליה חס ושולם (תחים קיב) משמוועה רעה לא יירא נכוון לבו בטוח בז. סח ליה עובדא וסדר קמיה כל אנון מלין.

אמר ליה וכי כל הני ملي מעלייתא הוא טמירין גבך ולא אמרת להו. גוזנא עלייך דכל תלתין יומין אלין תלעי ותנשי. ולא כתיב, (משל^ב) אל תמנע טוב מבעליך בהיותך לא לך לעשות. וכך היה. אמר גוזנא דאוריתא דאיגלוין לבעל [וילו גבב]^{וילו גבב} בגין חכרייא.

חלש העמיה רבי אבא, יומא חד חמא ליה רבי שמעון אמר ליה טופסרא דליך באפק שכיח. אמר ליה לא עלידי הוא אלא על דיקהו. אמר ליה חס ושולם דאתענשו, אלא בגין דמלין